

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН СТАЯТА ЗА СПОМЕНИ

chitanka.info

„Ето че и този ден дойде“, мислеше си Клинт Карсън, седнал на очуканото си бюро и подпрял лакти пред себе си. Погледна към снимката на децата си вдясно, протегна ръка и я взе. Бяха я направили, сякаш преди цяла вечност, в лунапарка на Бангор. Смити бе прегърнал сестра си през врата и се смееше така, че чак луничките му грееха, а Поли, по-голямата му сестра, се правеше, че я душат и смешно бе изплезила език. Хубав ден беше.

Клинт прибра снимката в кашона до себе си. Огледа бюрото. Нямаше друга лична вещ, но сякаш цялото кътче си беше негово — тук работеше до късна нощ, тук преглеждаше случаите и доказателствата, тук разпитваше свидетелите. По дяволите, това си беше неговото бюро. Потърка леко с показалец крайчеца на лявото си око и успя да спре сантименталната сълза, която предателски се бе опитала да разбие мита за най-кораво ченге в Олд таун.

Клинт погледна през прозореца. Тридесет и седем години гледката го въодушевяваше. Виждаше се гарата, зад нея парка, а още по-нататм няколко високи сгради — общината, църквата и общежитието за емигранти. В Олд таун предпочитаха да държат чужденците близо. Тази мисъл го накара да погледне към отсрещната стена, където се мъдреше табела с надпис: „Дръж приятелите си близо, а враговете още по-близо“. Усмихна се.

Дръпна стола назад, вдигна крака на бюрото и бръкна в джоба на вехтото си сако. Извади смачкан пакет „Пал Мал“, захапа цигара и запали. „Майната му на доктора, веднъж човек се пенсионира“, каза си Клинт и дръпна дълбоко. Погледна към фикуса — прашно растение, което противно на всякаква логика оцеляваше сред грубите служители на закона, които не намираха време за семействата си, камо ли за растението в службата.

Усмихна се. Толкова години бе успял да балансира между семейството и задълженията. Горд бе с това. Повечето му колеги бяха изгубили или едното, или другото. Партньорът му Джим Лоугън, с който работеха рамо до рамо няколко години, се бе развел. Не виждаше дъщеря си, защото жена му замина за Сан Франциско и не след дълго се самоуби. Трудно бе да загубиш партньор. На Клинт му се случи само два пъти през дългата кариера. Джим и новобранката Саманта. Дръпна от цигарата си. Саманта и този случай не му даваха мира. Единственият неразрешен случай, по време на който изгуби човека,

чиито гръб трябваше да пази, и който пазеше неговия гръб. Изпусна кълбо дим. Мислите му отлетяха назад в годините.

Всичко започна един ранен есенен ден. Такъв ден, когато се чудиш дали е есен, или лято. Слънцето грее жарко и сякаш ти казва: „Наслаждавай се, още е лято, животът е хубав“, а листата вече леко обагрени нашепват: „Есента настъпи, успокой се и се опусни. Хубава премяна ще обсипе света“.

Клинт отива на работа към девет часа. Отбива се в общата стая, където си прави кафе и разменя няколко вица с дежурните, които си отиват след нощна смяна. Настроението му е отлично. Точно като за такъв прекрасен ден.

Тъкмо сядат на бюрото си, когато вратата на стаята на капитана се отваря и черната му ръка маха към Клинт. Да, отдавна беше, но още тогава в полицейското управление нямаше и следа от расизъм. Капитанът се казва Роджър Малрой и е цветнокож. Всички го уважават, защото е умен и изключителен балансьор между полицията и общината. Под негово ръководство всички изпълняват задълженията си с удоволствие и спокойствие.

Клинт отива и го поздравява с лека усмивка. Когато влиза в кабинета, вижда жена. Облечена е цивилно. Официално и строго. Черна пола с дължина точно до под коляното и сива блуза с дълги ръкави, закопчана до ключицата на бялата ѝ шия.

— Добро утро, Клинт — казва капитанът, докато сядат на стола си зад бюрото. Махва към жената и добавя: — Запознай се със Саманта Маккой.

Клинт подава ръка. Дамата се изправя и се ръкува с него. Усмивката ѝ е протоколна. Полицаят усеща леко изпотената длан и задържа малко по-дълго от обичайното ръката ѝ. Гледа очите ѝ. Синьо-сиви. Хем стоманени, хем някак топли. Чак по-късно си дава сметка, че жълтите искрици в тях ги правеха да изглеждат такива.

Сядат на стола до Саманта и вече знае, че това е новата му партньорка.

— Със Саманта ще работите заедно. Искам да я научиш на всичко, което знаеш, а и заедно да научите нови неща. Казах ѝ, че се славиш със сто процента успеваемост в случаите си и реших да я пришия за теб, а не при Достър. Маккой има отлични бележки и постижения в академията и смятам, че ще ти е полезна.

— Разбира се, шефе — усмихва се Клинт.

След още няколко дежурни реплики двамата излизат от кабинета. Клинт я води и ѝ показва бюрото, което ще ползва и ѝ помага да разчисти. А после започва да ѝ разказва своя първи ден в полицията. Успява на няколко пъти да я накара да се усмихне и това стопля сърцето му.

Карсън изпусна цигарата си, защото огънчето стигна до пръстите му и го изгори. Настъпи я с тока на обувката си, докато смучеше изгореното място. Стана и излезе, без да вземе кашона с вещите си. Бързаше, за да избегне новата смяна колеги. Изведнъж му бе станало досадно да му честитят пенсионирането. Какво му беше за честитене? Приключваш активния период от живота си и се загнездваш на опашката на влака, наречен живот. В последния вагон, от който ще слезеш на следващата гара.

Сяда във форд мустанга си и завърта ключа. Бумтенето на двигателя го заглушава в първите секунди. Натиска газта и излиза от паркинга на полицейското управление. Сваля гюрука и остава вятъра да облизва лицето му с хладни пръсти. Има огромна нужда да мисли. А най-добре мисли, когато шофира. На втория ден със Саманта ѝ го каза, а тя се усмихна и каза, че не е пробвала такъв подход. След работа я покани на бира, а след това и на едно кръгче в града. Каза му, че ѝ е харесало. Клинт се усмихна...

Клинт се усмихва. С крайчеца на окото гледа къдравата ѝ руса коса как се вее. Леко е присвила очи, а страните ѝ са зачервени от скоростта, а и от студения вечерен вятър. Иска му се да се наведе към нея и да докосне страните ѝ с устни. Никога не се е чувствал така... В този момент пейджърът му изписуква. След секунда и нейният. Тя поглежда устройството и казва:

— Мол Синема сити!

— Какъв е случаят?

— Убийство.

Клинт пуска сирената и рязко обръща колата на 180 градуса. Отпуска крак на газта и светлините се превръщат в линии. След няколко минути стигат до мола и слизат от колата. Светят няколко магазина и фойето. Минават под полицейската лента „Не преминавай! Полиция!“. Униформен служител ги насочва към странично помещение. Влизат...

„Нямаше нищо“, освен много кръв. Всичко бе червено от нея. А труп нямаше. Почти пенсионирания полицай почти реално усети учудването, което преживя през този ден. Претърсиха всички магазини, целия мол, а после и целия квартал. Пуснаха снимки на изчезналото (бяха сигурни, че е убито) лице. Търсеха дядо Коледа. Човекът с червения костюм бе оставил само червени кървави петна и бе изчезнал.

Разследването продължи няколко месеца. Клинт и Саманта работеха усърдно и упорито. Това беше първият им съвместен случай и искаха да докажат, че са не просто добър екип, а страхотен. Разпитаха стотици свидетели, служители, просто минавачи, но никой не бе виждал дядо Коледа. Обявиха го за безследно изчезнал. Макар че търсеха тяло. Безжизнено и студено като кубчетата лед, които слагаха в чашите си за уиски, преди да се приберат по различни пътища ту в неговата къща, ту в нейната квартира. По време на това разследване се влюбиха и признаха чувствата си. Любеха се всяка възможна вечер тайно и страстно. Не можеха да си позволят да ги разкрият. Щяха да ги разделят. Но този случай им тежеше.

... Този път вечерят във френския ресторант и докосват тайно пръстите си. Все още се гледат в очите, докато сърцата им пърхат от чувства и емоции. Клинт я обича безумно. Мисли си понякога как ще ѝ предложи, но му се иска да се издигне в службата. Боже, колко я обича.

Поръчват си миди, когато пейджърите им ги изтръгват от романтичното настроение. Ново убийство! Плащат набързо и излизат.

Когато пристигат в частната поликлиника, усещането за *déjà vu* връхлита полицаия като товарен влак. Няма хора, светят няколко кабинета, фойето е светло, а униформен служител ги насочва към един кабинет на първия етаж. Още преди да влязат Клинт знае какво ще види. Саманта до него изпъшква. Цялата стая е в кръв, а на земята се валя някога бяла престилка. Тяло няма.

— Боже мили — въздъхва Саманта, — имаме колекционер!

Клинт кимва. Следват месеци разпити, улики и задънени улици. Забелязва, че тъмните кръгове под очите на Саманта стават по-дълбоки и се тревожи за нея. Затварят случая и сякаш тя се поболява от неуспеха. Усмивва се някак вяло, докосва го съвсем мимоходом, любят се рядко и сякаш по неволя. Все по-често му споделя, че не се чувства добре и се прибира сама в квартирата си.

Няколко ноци Клинт остава в колата зад ъгъла и наблюдава, но тя никъде не излиза. Това продължава почти половин година. Мъката му е огромна, а сърцето му кърви като прясно заклано добиче, закачено за месарска кука. Онази вечер той ѝ предлага да отидат на автокино, както не се е случвало скоро. Саманта се съгласява.

Когато отива да я вземе се изненадва. Напоследък отпусната и без грижа за външния си вид, този път тя е облякла свръхкъса черна рокля, толкова впита в тялото, че той вижда очертанията на ареолите ѝ. Косата ѝ е пусната свободно да се спуска по шията и раменете. Лек грим и очна линия, както и бледорозово червило завършват идеалния ѝ образ.

Клинт се радва. Разказва вицове и забавни случки, настроението му е приповдигнато. Малко преди прожекцията Саманта е някак нервна и му казва, че ѝ е лошо и иска да се прибира. Той ѝ предлага да я закара обратно, но тя му отказва с думите, че чистия въздух ще я освежи. Той стои прав до колата и гледа как любимият силует се отдалечава по алеята. Това е последния път, когато я вижда.

Карсън спря колата и слезе на същото място, както направи преди толкова години, за да гледа как партньорката му си отива. От него и от света. Очите му са пълни със сълзи. Днес се навършват двадесет и три години от този ден. Пак стоеше до колата и гледаше към алеята. Вятърът рошеше посребрялата му коса, но си беше все същото момче, което обичаше Саманта. Чак няколко години по-късно срещна Паола и се ожени за нея. Но никога не забрави Саманта и случая с колекционера.

Колекционера! Тази дума, която Саманта каза отдавна, изведнъж започва да мига в червено. Колекционер. Трофеи! Събира трофеи!

Клинт се сепва. Скача в колата и кара към управлението, изпотен от напрежението и от усещането, че е надушил следа. Влита в службата си и се запътва към архива. Исква от дежурния всички досиета и записи от разпити по случая с дядо Коледа, доктора и Саманта. Да, на другия ден са намерили квартирата на Саманта празна. Холът е в кръв, а черната рокля се валя в ъгъла на стаята. Самата полицайка я няма. Станала е трофей на Колекционера.

Взема папките и сядва на оправеното си бюро. Разлиства пожълтялата хартия. И ето, намира досието на Клавдия Кроу. Даже се сеца за нея — дребна жена на около тридесетина години, която е

малко нервна по време на разпита. Когато я питат защо е нервна, нещо явно я притеснява. Отговаря, че детето ѝ я чака долу в количката със служител на полицията и се притеснява за него. Приключват разпита набързо, за да не стои детето без майка си и Клинт слиза да я изпрати. Когато са долу, той се навежда над детенцето, което маха с ръчички и повтаря „Мамамама, мамамама, мамамама“. Той се усмихва и му подава пръст, който то хваща и се смее.

Клавдия бърза да избута количката и да си тръгне — детето е гладно, а нямала мляко. На Клинт не му се струва, че гладно дете ще е толкова усмихнато и весело, но замълчава.

Сега се сеща за последните думи, които чува, след като им обръща гръб. Клавдия казва: „Ще приберем това охлювче в стаята ти за спомени, скъпа, там при другите неща. Това ти е първото охлювче, което видя“.

Клинт вече държи адреса на Клаудия в ръце и тича към колата. Толкова бърза, че забравя, че е предал служебния си пистолет и е невъоръжен. Кара като луд и стига до въпросния адрес. Излиза от колата и по навик пипа десния си хълбок, където кобура би трябвало да придържа смъртоносната стомана.

Няма го. Късно е да се връща, затова крадешком се приближава. Къщата е тъмна и тиха. Какъв е шансът семейството да живее още там? Почти нулев. Натиска бравата и вратата леко се открява пред него. Пристъпва вътре и усеща аромат на лавандула. Влиза в трапезарията, когато лампата светва. Мъжът застива на място. Пред него без съмнение стои Клавдия. Макар годините да са оставили отпечатък, той я разпознава. Разпознава и ремингтъна в ръката ѝ.

Дребната женица се усмихва студено:

— Знаех си, че рано или късно ще дойдеш! Даже доста се забави!

Клинт Карсън мълчи и я гледа. Разтреперан е. Едва успява да промълви „Защо?“.

— Ела с мен — казва жената и смело му обръща гръб.

Оръжието сочи към земята и той има възможност да я нападне и обезвреди, но иска обяснения. Обяснения, които тя явно е склонна да му даде.

Клавдия отваря врата и слизат по стълбите в мазето. Помещението е голямо и явно се разпростира под цялата къща.

Светлината идва от редица луминесцентни лампи, разположени на равни интервали по стената.

— Ето, детектив Карсън, това е нашата стая за спомени — и по детски разперва ръце около себе си, сякаш по-скоро да покаже новата си рокля.

Клинт се оглежда. Стените са изпълнени с рафтове, на които са наредени хиляди кутии. На едната секция пише „1 годинка“, на следващата „2 годинки“, погледът му стига до „7 годинки“.

Клавдия отива до една кутия и я вади:

— Вижте. Тук е първата книжка на Мари, която тя прочете сама. — Прибира я внимателно и вади друга. — А тук — първите обувчици.

Вади кутии и му показва първата рокличка, първото боди, първата рисунка, първото охлювче (Клинт изтръпва), първата диплома, първата мишена от годините, когато Мари се е учила да стреля с лък... бавно се приближават към края на помещението. Там Клинт вижда големи сандъци. Клавдия отваря единия и се обръща към него:

— Вижте, гледайте, не се притеснявайте.

Приближава се бавно и наднича. Спазъм на стомаха го кара да се превие на две, а домакинята се усмихва:

— Да, това е първият дядо Коледа на Мари. В следващия е първият педиатър на детето ми. — Клинт повръща, а жената продължава да изрежда: — Първият полицаи, първата учителка...

Клинт е спрял да повръща, но стои приведен. След думите „първият полицаи“ той скача с юмрука напред и удря в основата на носа Клавдия. Тя пада на земята, а от счупения ѝ нос тече кръв. Изпуснала е ремингтъна, но Клинт не посяга към него. Отива до кутията и я отваря. Вътре има скелет с тук-там пергаментова кожа, но не може да сбърка русата коса, която толкова често е галел и целувал. Обръща се към Клавдия и я пита:

— Но защо Саманта, защо тя да е първият полицаи? Нали аз подадох на детето пръст, когато ви изпрацах?

Клавдия се държи за лицето и въпреки болката се усмихва:

— Когато ме извикахте за разпит, тя дойде и разроши косичката на Мари. Тя е първият полицаи, който прибрах за спомен на детето ми.

Клинт се чувства смазан и безсилен. Как би искал той да е бил първия и да лежи в тази кутия, вместо любовта на живота му. За него тя не е просто трофей в стаята за спомени, а смисъл на живота.

Полицаят потърква чело, а после бръква в задния джоб на панталоните си. Да, резервните ръкавици за събиране на улики са на мястото си.

Бавно ги слага на ръцете си, кляка до проснатата Клавдия, събира палци на гръкляна ѝ, а другите пръсти се опират в шийните прешлени. Стиска и гледа как очите ѝ се уголемяват. Тя се бори вяло, гърчи се под него, но той не спира да натиска. Очите бавно се пълнят с кръв, а после избледняват, като утринна мъгла. Изправя се до безжизненото тяло и казва:

— Първата майка в стаята за спомени!

Излиза, затваря вратата на къщата и се качва в колата си. Прибира се вкъщи, където вади две чаши за уиски, слага по две кубчета лед, сипва няколко пръста уиски. Чуква едната чаша и преди да отпие казва:

— Почивай в мир, любов моя! За мен никога няма да си спомен!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.